

Sygn. akt IX Ga 95/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Boratyński (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Błotnik

SSR del. do SO Andrzej Łopuszyński

Protokolant: Elżbieta Zentar

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2017 roku w L.

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 15 lipca 2016 roku,

sygn. akt V GC 335/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda P. K. kwotę 3793,90 zł (trzy tysiące siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Beata Błotnik S. A. Ł.

Sygn. akt IX Ga 95 / 17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy w Radomiu V Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu w R. na rozprawie :

- sprawy z powództwa P. K. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę 51 664,52 złotych zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 51 664,52 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 020,78 złotych od dnia 2 września 2015 roku do dnia zapłaty,

- 1 820,40 złotych od dnia 2 września 2015 roku do dnia zapłaty,

- 9 472,97 złotych od dnia 7 września 2015 roku do dnia zapłaty,

- 5 459,23 złotych od dnia 13 września 2015 roku do dnia zapłaty,
- 5 461,20 złotych od dnia 16 września 2015 roku do dnia zapłaty,
- 3 640,80 złotych od dnia 6 października 2015 r. do dnia zapłaty ,
- 2 080,18 złotych od dnia 6 października 2015 roku do dnia zapłaty,
- 7 168,07 złotych od dnia 1 października 2015 roku do dnia zapłaty,
- 5 273,93 złotych od dnia 8 listopada 2015 roku do dnia zapłaty.
- 3 886,80 złotych od dnia 8 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- 1 986,93 złotych od dnia 28 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 4 393,23 złotych od dnia 28 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (pkt I)

oraz kwotę 9 801 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II)

- sprawy z powództwa P. K. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę 65 539,31 złotych zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę :

- 65 539,31 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:
- 7 281,60 złotych od dnia 11 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- 5 461,20 złotych od dnia 19 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- 7 281,60 złotych od dnia 19 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- 5 461,20 złotych od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- 3 640,80 złotych od dnia 3 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 7 281,60 złotych od dnia 8 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 1 692,48 złotych od dnia 8 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 9 478,87 złotych od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 4 015,70 złotych od dnia 17 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 5 461,20 złotych od dnia 18 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 4 842,26 złotych od dnia 30 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 3 640,80 złotych od dnia 31 sierpnia 2015 roku do dnia zapłat (pkt III)

oraz kwotę 10 494 złote tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt IV) .

Jako uzasadnienie wyroku wskazano ,że pozwami z dnia 28 stycznia 2016 roku powód – P. K. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwot: 51 664,52 złotych i 61 898,52 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu. W uzasadnieniach pozwów wskazano, że powód jest producentem opakowań. Przez dłuższy czas pozostawał w stałych relacjach handlowych z pozwanym, który regularnie składał zamówienia telefonicznie lub pocztą elektroniczną. Poszczególne dostawy

zostały udokumentowane fakturami, których pozwany nie uregulował, chociaż uznał dług, proponując jednostronnie powodowi harmonogram spłaty wszystkich należności/pozwy k. 2-4 akt V GC 335/16 i VGC 340/16/. W sprzeciwach od nakazów zapłaty wydanych w postępowaniu upominawczym w sprawach o sygnaturach V GNc 211/16 i V GNc 212/16 pozwany wnosił o oddalenie powództw i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu. W obu sprzeciwach o niemalże identycznej treści kwestionował znaczenie dowodowe dokumentu, jakim jest faktura VAT. Jego zdaniem, powód nie przedstawił żadnego dokumentu, z którego mogłoby wynikać, iż umówił się z pozwanym na zapłatę kwot wskazanych w fakturach załączonych do pozwu/sprzeciwu k. 65-67 akt VGC 335/16 i VGC 340/16 k.59-60/.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej kupił od powoda towary znajdujące się w jego ofercie handlowej. Transakcje zostały udokumentowane fakturami VAT: 6/07/2015 na kwotę 1 020,78 złotych, 7/07/2015 na kwotę 1 820,40 złotych, 24/07/2015 na kwotę 9 472,97 złotych, (...) na kwotę 5 459,23 złotych, (...) na kwotę 5 461,20 złotych, (...) na kwotę 3 640,80 złotych, (...) na kwotę 2 080,18 złotych, (...) na kwotę 7 168,07 złotych, 31/09/2015 na kwotę 5 273,93 złotych, (...) na kwotę 3 886,80 złotych, (...) na kwotę 909,22 złotych, (...) na kwotę 7 281,60 złotych, (...) na kwotę 5 461,20 złotych, (...) na kwotę 7 281,60 złotych, (...) na kwotę 5.461,20 złotych, 14/06/2015 na kwotę 3.640,80 złotych, (...) na kwotę 7 281,60 złotych, (...) na kwotę 1 692,48 złotych, (...) na kwotę 9 478,87 złotych, (...) na kwotę 4 015,70 złotych, (...) na kwotę 5 461,20 złotych, (...) na kwotę 4 842,26 złotych, 1/07/2015 na kwotę 3 640,80 złotych. Na podstawie not odsetkowych powód obciążył pozwanego kwotami 1 986,93 złotych i 4 393,23 złotych/d: noty odsetkowe k. 42-45 akt V GC 340/16/. Za w pełni przydatne uznano przedstawione przez stronę powodową dokumenty, których wiarygodność - po przeanalizowaniu stanowiska strony pozwanej zawartego w sprzeciwach od nakazów zapłaty - nie budziła wątpliwości Sądu Rejonowego. Wskazano, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, iż faktury wystawione przez powoda nie odzwierciedlają ustaleń stron w zakresie ceny za poszczególne towary. Sąd Rejonowy uznał, że stanowisko pozwanego nie zostało udowodnione zgodnie z regułą określoną w art. 6 k.c., który stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dołączone do pozwu faktury są nie tylko dowodem zawarcia umowy sprzedaży, ale również pozwalają ustalić treść stosunku zobowiązaniowego łączącego strony. Wystawienie faktury a następnie jej przyjęcie przez kontrahenta i zaksięgowanie bez korekt i zastrzeżeń daje podstawę domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej. Pozwany na podstawie własnej dokumentacji księgowej nie wykazał, że faktury dołączone do pozwu z uwagi na zawyżenie cen zostały zwrócone powodowi w celu dokonania korekty. Nie przedstawił żadnych dowodów, iż jeszcze przed zawiśnięciem sporu informował powoda o stwierdzonych w fakturach nieprawidłowościach, nie wyjaśnił dlaczego nie udzielił odpowiedzi na skierowane do niego wezwanie do zapłaty. Wręcz przeciwnie z dokumentacji zaprezentowanej przez powoda wynika, że pozwany pocztą elektroniczną złożył propozycję spłaty zadłużenia. Przede wszystkim pozwany nie wykazał, iż wynegocjował z powodem niższe ceny. Wskazano nadto, że ten, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty, wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002r., V CKN 745/00). Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpecji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa. Zdaniem Sądu Rejonowego, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, powód w sposób dostateczny wykazał istnienie żądanego roszczenia. Strona pozwana w sprzeciwach nie kwestionowała podstaw do obciążenia jej odsetkami ustawowymi za opóźnienia w regulowaniu płatności wynikających z faktur z okresu wcześniejszego - nie objętego żądaniem pozwu. Po dokonaniu przedstawionej analizy stanu faktycznego i prawnego Sąd I instancji uznał zasadność roszczeń powoda i na podstawie art. 535 k.c. orzekł jak w I i III wyroku. Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych oparto na treści art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 k.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie koszty w każdej z połączonych spraw obciążają pozwanego i obejmują one opłatę sądową od pozwu, opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz koszty zastępstwa procesowego, których wysokość określa § 2

pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Rozstrzygnięcie zawarte w powyższym wyroku Sądu Rejonowego zostało zaskarżone w całości przez stronę pozwaną. Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił naruszenie:

- przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, dokonanie oceny zebranego materiału w sposób niewszechstronny, dowolny, dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego;

- przepisów prawa materialnego, tj.

- art. 6 kc poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że to na pozwanym ciążył obowiązek dowodowy w zakresie wykazania wysokości roszczenia należnego powodowi;

- art. 535 kc w zw. z art. 58 § 1 kc poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że umowy sprzedaży zawarte przez pozwanego i powoda były ważne pomimo, iż nie została ustalona cena;

- art. 104 kc i art. 60 kc w zw. z art. 201 § 1 ksh poprzez niezastosowanie tych przepisów w stanie faktycznym niniejszej sprawy i uznanie, że K. C. (1) był skutecznie umocowany do składania powodowi w imieniu pozwanego propozycji zapłaty jakichkolwiek należności.

Mają powyższe na uwadze, na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 w zw. z art. 386 § 1 kpc apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Jaku uzasadnienie apelacji wskazano, że stanowisko Sądu nie znajduje uzasadnienia w obowiązującym stanie faktycznym i prawnym. Wskazano, iż obowiązkiem Sądu w każdej sprawie jest ustalenie ważności czynności prawnej jako przesłanki rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy w treści uzasadnienia wyroku w ogóle nie odniósł się do tej kwestii. Sąd uznał, że pomiędzy stronami ustalony został element przedmiotowo istotny umowy sprzedaży w postaci ceny towarów na podstawie dołączonych do pozwów faktur VAT. Takie stanowisko Sądu jest błędne. Jak podkreślał pozwany już w treści sprzeciwów od nakazów zapłaty, faktury VAT nie są źródłem stosunku cywilnoprawnego. Jest to jedynie dokument księgowy, który powinien odzwierciedlać, a nie kreować treść stosunku cywilnoprawnego. Pozwany powołał się na konkretne orzeczenia, które wprost potwierdzają jego stanowisko, w tym zakresie m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 roku (V CSK 312/14), w którym Sąd Najwyższy podkreślił, iż mimo że z przepisów prawa podatkowego wynika, pod rygorem konsekwencji karnych, obowiązek odzwierciedlenia w fakturze przez podatnika zobowiązanego do jej wystawienia, rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, z którym właściwe przepisy podatkowe wiążą obowiązek zapłaty określonego podatku, to do dokumentu tego nie ma zastosowania domniemanie prawdziwości danych zawartych w fakturze. Faktura jest dokumentem prywatnym, a nie dokumentem urzędowym. Nie ma wobec niej zastosowanie przepis art. 244 § 1 kpc. Również przepisy prawa podatkowego nie zawierają szczególnych uregulowań nadających fakturom szczególną moc dowodową. Wobec tego do faktury ma zastosowanie jedynie domniemanie przewidziane w art. 245 kpc. Powód nie wykazał zatem skutecznie, że w ogóle została ustalona cena za dostarczony pozwanemu towar. Zgodnie natomiast z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2014 roku (V CK 291/04), niezbędnym elementem umowy sprzedaży jest określenie ceny. Cena nie musi być oznaczona wyłącznie przez podanie konkretnej kwoty, ale również przez wskazanie podstaw do jej ustalenia. Jednakże podstawy takie muszą być stabilne i konkretne, określone w sposób stanowczy i jednoznaczny, nieoznaczenie ich we wskazany sposób oznacza nieważność umowy sprzedaży. Pozwany już w sprzeciwach od nakazu zapłaty zaprzeczał aby otrzymał od powoda jakikolwiek cenniki, które mogłyby obowiązywać w czasie składania i realizacji zamówień.

W ocenie Sądu „powód w sposób dostateczny wykazał istnienie żądanego roszczenia” a stanowisko pozwanego nie zostało udowodnione zgodnie z regułą określoną w art. 6 kc”. Powyższe stanowisko Sądu dotyczące rozkładu ciężaru w niniejszej sprawie należy uznać według apelującego za błędne. To powód w zainicjowanych przez siebie

sprawach sądowych powinien być zainteresowany wykazaniem wysokości ceny sprzedaży. Z okoliczności tych bowiem powód wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 kc). Pozwany w niniejszej sprawie kwestionował wysokość dochodzonego roszczenia zarzucając, że powód nie przedstawił żadnego dowodu, z którego mogłoby wynikać, iż umówił się z pozwanym na zapłatę kwot wskazanych w fakturach VAT załączonych do pozwu. Pozwany bowiem zaprzecza, aby otrzymał od powoda jakikolwiek cennik, który mógłby obowiązywać w czasie składania i realizacji zamówień. Stanowisko takie pozwany zajmował konsekwentnie w toku całego procesu. Sąd tymczasem niezasadnie przerzucił ciężar dowodzenia na pozwanego.

Analiza treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że ocena dowód w niniejszej sprawie została dokonana z naruszeniem zasady określonej w art. 233 § 1 kpc. Sąd uznał za w pełni przydatne przedstawione przez powoda dokumenty, które po analizie stanowiska pozwanego zostały uznane za wiarygodne. Z dokumentów tych jednak nie wynika - jak zostało to wskazane w punktach powyżej - w jaki sposób i w jakiej wysokości została przez powoda ustalona wysokość roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie. Powód przedstawił dokumenty w postaci mailowych zamówień pozwanego na kartony dokumenty wydania towaru, ale na żadnym z tych dokumentów nie ma podanej ceny towaru. Konkretnie kwoty pojawiają się dopiero na wystawionych przez powoda fakturach VAT i wezwaniach do zapłaty, których wysokość została wyraźnie zakwestionowana przez pozwanego. Wiarygodnym dowodem na okoliczność ustalenia ceny mogłaby być umowa bądź zaakceptowany przez pozwanego cennik - takie dokumenty nie zostały jednak przez powoda przedstawione.

Pozwany podkreślił, że zasada swobodnej oceny dowodów przez sąd orzekający z jednej strony uprawnia sąd do oceny tychże dowodów „według własnego przekonania”, z drugiej natomiast strony zobowiązuje sąd do „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”. Uprawnienie sądu do oceny dowodów według własnego przekonania nie oznacza dowolności w tej ocenie, bowiem dokonując tej oceny sąd nie może ignorować zasad logiki, osiągnięć nauki, doświadczenia czy też wyciągać wniosków nie wynikających z materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 listopada 2013 roku, III AUa 547/13).

Wskazano wreszcie, że nieprawidłowe wnioski Sąd wyciągnął z faktu złożonej, przez K. C. (1), drogą poczty elektronicznej propozycji spłaty części dochodzonych przez powoda należności. Przede wszystkim, Sąd nie zastosował przepisów art. 104 i art. 60 kc oraz art. 201 § 1 ksh, które regulują kwestie związane ze skutecznością złożenia oświadczeń woli w imieniu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jaką jest pozwany. Z powołanych powyżej przepisów wynika, że do reprezentacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i składania oświadczeń woli w jej imieniu uprawniony jest zarząd. Dokonanie czynności bez umocowania jest nieważne. Odnosząc powyższe do pozwanego jedynymi osobami upoważnionymi do skutecznego składania powodowi w imieniu pozwanego propozycji zapłaty jakichkolwiek należności były M. Ż. - prezes zarządu spółki oraz prokurent samoistny. Wskazane osoby nie złożyły jednak żadnego oświadczenia w sprawie spłaty zobowiązań, ani też nie potwierdziły oświadczenia złożonego przez K. C. (1).

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o :

- oddalenie apelacji jako całkowicie bezzasadnej i utrzymanie wyroku Sądu I instancji w mocy;
- o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową apelację ustalił i zważył co następuje :

Stosownie do przepisu art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Związanie granicami wniosków apelacji oznacza zaś, że sąd drugiej instancji nie może objąć swą kontrolą tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która nie została zaskarżona. Sąd nie jest zaś związany treścią wniosku apelacyjnego co do sposobu rozstrzygnięcia. Oznacza to zatem, że mimo wniosku skarżącego o zmianę wyroku sąd drugiej instancji może go uchylić (i na odwrót). Wynika to z tego, że sąd ma obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiąże go w tym zakresie ocena prawna zawarta we wniosku apelacyjnym (por. Komentarz do art. 378 Kodeksu postępowania

cywilnego (Dz.U.64.43.296), [w:] A. Jakubecki (red.), J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II.) . Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy uznając, iż sąd drugiej instancji nie jest związany wnioskami apelacji co do sposobu rozstrzygnięcia. Granice apelacji wyznacza nie tyle sam wniosek, co cały jej wywód i treść (por. wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r., I PKN 714/00, OSNP 2003/22/544).

W ocenie Sądu Okręgowego wniesiona apelacja na piśmie i zgłoszone tam zarzuty nie uzasadniały zmiany zaskarżonego wyroku . W pierwszej kolejności wymagają nadto rozpoznania zarzuty naruszenia prawa procesowego bowiem ocena zasadności naruszenia przepisów prawa materialnego może być dokonana dopiero po prawidłowym ustaleniu stanu faktycznego przez sąd orzekający w danym postępowaniu – na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego .

Przed odniesieniem się jednakże do poszczególnych zarzutów zawartych we wniesionej apelacji na wstępie należy także podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego sąd drugiej instancji, jako sąd orzekający merytorycznie, powinien dokonać samodzielnej oceny wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji i poczynić własne ustalenia faktyczne. Sąd ten może tym samym dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, nawet na podstawie dowodów przeprowadzonych wyłącznie w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego. Musi jednak w swojej działalności harmonizować ogólne (art. 227-315 k.p.c.) i szczególne (art. 381-382 k.p.c.) reguły postępowania dowodowego. Dokonanie przez sąd drugiej instancji odmiennych ustaleń bez przeprowadzania dodatkowych dowodów jest dopuszczalne i uzasadnione w szczególności wtedy, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu pierwszej instancji jest oczywiście błędna. Niezbędne jest wykazanie w czym tkwi wadliwość stanowiska sądu pierwszoinstancyjnego, dlaczego określone dowody dostarczają odmiennych wniosków, które z dowodów nie zasługują na wiarę, co sprawia, że wyłania się inny obraz stanu faktycznego sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003r., IV CKN 1752/00, LEX nr 78279; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002r., I CKN 567/99, LEX nr 53925 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2001 r., II UKN 339/00, OSNP 2003/1/21). Sąd odwoławczy ma nadto nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz jego własnej samodzielnej oceny, przy uwzględnieniu zasad wynikających właśnie z przepisu art. 233 § 1 kpc niezależnie od tego czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych dowodów bądź ponowieniu dotychczasowych, czy też wskutek podzielenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Obowiązek ten jest tym bardziej oczywisty, gdy strona wnosząca apelację zarzuca sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy albo tak jak w niniejszym przypadku błąd w ustaleniach faktycznych, a zatem brak wszechstronnego i bezstronnego rozpoznania zebranego w sprawie materiału dowodowego i uchybienie zasadom swobodnej oceny dowodów.

Przechodząc do konkretnych zarzutów w powyższym zakresie kierowanych pod adresem zaskarżonego orzeczenia należy wskazać, że zgodnie z przepisem art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wyrażona w powołanym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów w żadnym wypadku nie może oznaczać oceny dowolnej, naruszającej podstawowe zasady logiki i doświadczenia życiowego pomijającej dowody zgromadzone w danym postępowaniu, jednakże skuteczne podniesienie tego zarzutu wymaga wykazania, że określone fakty ustalone przez sąd nie wynikają z dowodów, na które sąd powołuje się bądź pozostają w sprzeczności z dowodami, które sąd w sposób sprzeczny z art. 233 § 1 kpc uznał za niewiarygodne, bądź że sąd oparł się na dowodach, które ocenił wadliwie za wiarygodne bądź przeprowadzonych w sposób nieprawidłowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2002 r., (...) 132/01, LEX nr 53144). Przyjmuje się zatem, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodowej grupuje się zatem następująco: 1/

doświadczenie życiowe, 2/inne źródła wiedzy, 3/poprawność logiczna, 4/prawdopodobieństwo wersji. Na marginesie należy także wskazać, że zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym. Poprawność rozumowania sądu (sędziego) powinna być możliwa do skontrolowania (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 1967 r., I CR 58/67, (...) 1968, nr 1, s. 22).

Warto tu ponadto wskazać, że zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 kpc nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego dokonanych na podstawie zgodnej z interesem skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99 LEX nr 53136). Stwierdzić także należy, że jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub w przypadku, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Same nawet bardzo poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykracza ona poza granice określone w art. 233 § 1 kpc nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (por. uchwała Sadu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r. III CZP 59/98, OSNC 1999/7-8/124).

Przedmiotowa apelacja w ocenie Sądu Okręgowego tak wymaganych zarzutów nie przedstawiła i nie wykazuje, aby ocena dowodów w powyższym zakresie oraz oparte na niej wnioski Sądu I instancji były dotknięte powyższymi uchybieniami. Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji nie doszukał się w przedmiotowej sprawie uchybień ze strony tegoż Sądu w zakresie oceny materiału dowodowego oraz w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Z materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu toczącym się przed Sądem I instancji nie wynika, aby przed wytoczeniem sporu między stronami istniał spór w zakresie wysokości ceny. Oznacza to, że cena została ustalona przez strony, a świadczą o tym między innymi faktury, które zostały dołączone do akt przez stronę powodową i które zostały zapłacone przez pozwanego, a pochodzące ze spornego okresu, a nadto zawierające albo wręcz ten sam asortyment, albo też podobny do tego objętego niniejszym postępowaniem. Uzgodnienie ceny jest niewątpliwie warunkiem niezbędnym do zawarcia umowy sprzedaży, ale pozwany nie wykazał w niniejszym przypadku, aby strony rzeczywiście nie uzgodniły ceny przed wystawieniem przedmiotowych faktur oraz aby po ich wystawieniu była ta cena kwestionowana przez pozwanego, aby przed wytoczeniem powództwa ją kwestionował. Na marginesie należy również wskazać, że pozwany zgodnie z ogólną regułą dowodową nie wykazał także, aby cena ta była zawyżona i nie odpowiadała wartości przedmiotowych towarów objętych fakturami. Towar został wydany pozwanemu i przyjęty przez pozwanego bez zastrzeżeń. Pozwany nie wykazał również, aby przed wytoczeniem niniejszego powództwa skoro twierdził, że strony nie uzgodniły ceny towaru pozostawił ten towar do dyspozycji sprzedawcy. Strona pozwana nie odmówiła przyjęcia towaru wobec braku uzgodnienia jej wszystkich elementów, w tym zaś także ceny, ani też tego towaru nie zwróciła powodowi. To, że powód nie przedstawił w postępowaniu swojego cennika co zarzuca apelujący nie oznacza, że strony nie uzgodniły rzeczywiście ceny. Do zawarcia umów dochodziło poprzez fakty dokonane tj. poprzez złożenie zamówienia i wydanie towaru zamawiającemu (okoliczności te natomiast tj. że pozwany składał zamówienia na towar i że towar ten odebrał nie były w ogóle kwestionowane przez stronę pozwaną). O uzgodnieniu ceny towaru w ocenie Sądu Okręgowego świadczy natomiast, jak zasadnie to ustalił Sąd Rejonowy cały materiał dowodowy zgromadzony w aktach przedmiotowego postępowania, w tym załączony przez powoda do pisma z dnia 21 czerwca 2016 r., którego mocy dowodowej strona pozwana skutecznie nie podważyła i nie zakwestionowała. Trafnie apelujący podniósł, że faktury złożone przez stronę powodową w postępowaniu przed Sądem I instancji nie mają walorów dokumentów urzędowych oraz mocy dowodowej tych dokumentów, ale nie oznacza to, że nie mają one żadnej mocy dowodowej w niniejszym postępowaniu, jak chce tego apelujący.

Na marginesie należy zaś tylko wskazać ,że obowiązujące przepisy - rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z roku 2011 , nr 68 , poz. 360 z późn. zm) określają wprost w § 5 elementy , które powinna zawierać faktura VAT . Przepis ten wśród tych niezbędnych elementów nie przewiduje w ogóle wymogu jej podpisu przez odbiorcę faktury, a tym samym na odbiorcy faktury nie ciąży w ogóle obowiązek kwitowania jej odbioru . Tak więc skuteczność podpisu faktury przez odbiorcę (w zakresie jego reprezentacji) nie tylko nie wpływa na ważność i skuteczność wystawienia takiej faktury , ale także tym bardziej na skuteczność i ważność stosunku podstawowego na podstawie którego została ona wystawiona przez jej wystawcę . Brak podpisu faktury przez odbiorcę towaru nie może wpływać w ocenie Sądu Okręgowego na pozbawienie takiego dokumentu mocy dowodowej , jak chce tego pozwany . Jak wskazano powyżej co należy jeszcze raz podkreślić strona pozwana nie wykazała natomiast , aby uzgodnienia stron w zakresie tego stosunku podstawowego pozostawały w sprzeczności z treścią wystawionych przez stronę powodową faktur objętych niniejszym postępowaniem .

Należy tu także wskazać ,że chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy , rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy sprzedaży jako takiej , dokumentu określającego warunki umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonany wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków , jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r. , I ACr 2/93 , OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r. , I ACr 12/93, OSA 1993/6/42) , to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach . Faktura jako taka ma bowiem charakter dokumentu prywatnego podobnie zresztą jak pozostałe dokumenty dołączone do akt postępowania przez stronę powodową . Dokument prywatny nie korzysta wprawdzie z domniemań wprowadzonych przez ustawodawcę dla dokumentów urzędowych (vide przepis art. 244 kc) , ale stanowi on dowód tego , że osoba która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenie (art. 245 kc) . Przepis ten statuuje domniemania , że dokument prywatny jest prawdziwy oraz , że zawarte w tym dokumencie oświadczenie pochodzi od osoby , która podpisała dokument. Podlega ona też ocenie przez sąd orzekający w danym postępowaniu jako dowód w tym postępowaniu co znajduje odbicie w wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 30 czerwca 2004 r.-sygn. akt IV CK 474/2003 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2004/12 , OSNC 2005/6 poz. 113,Radca Prawny (...) str. 124) , zgodnie z którym dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według ogólnych zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Dokument prywatny jest zatem jednym z dowodów wymienionych w Kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak , jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r. IV PR 200/85 OSNCP 1986/5 poz. 84 i z dnia 3 października 2000 r. I CKN 804/98 nie publ.) jednakże o materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów . Oznacza to , że sąd może dokonywać ustaleń faktycznych i wyrokować także biorąc pod uwagę treść dokumentu prywatnego , o ile uzna go za wiarygodny . Istotne jest także to , iż wprawdzie każda osoba , która ma w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić , że treść złożonego w dokumencie prywatnym oświadczenia woli jest zgodna z rzeczywistością , jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się , że dokumenty prywatne z reguły mają dużą wartość dowodową przeciwko osobie , od której pochodzą , natomiast dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową , jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony , która go sporządziła lub zleciła jego sporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r. , I CKN 1280/00 , LEX nr 78358) . W świetle art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia całego zebranego w danym postępowaniu materiału dowodowego . Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza on zatem, czy oświadczenie jest ważne lub skuteczne prawnie.

Bardzo istotne jest to, że z dokumentem prywatnym jak wskazano wyżej nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy.

W niniejszym przypadku z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy mając na względzie pozostały materiał dowodowy uznał przedmiotowe dokumenty dołączone przez stronę powodową do pozwu za dowody wiarygodne. Wystawione przez stronę powodową dokumenty nie były w ogóle zresztą podważane przez stronę pozwaną, jak też strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości, czy też wiarygodności, a jedynie odmawiała im w niniejszej sprawie mocy dowodowej upatrując to tylko i wyłącznie w braku uzgodnienia na piśmie między stronami ceny.

Co się zaś tyczy umocowania osoby, która działała w imieniu strony pozwanej przy zawieraniu i realizacji przedmiotowych umów do reprezentacji strony pozwanej należy wskazać, że sama okoliczność, iż osoba ta nie reprezentuje z mocy prawa pozwanego nie oznacza, że nie była ona umocowana do prowadzenia w imieniu pozwanego z powodem rozmów na temat zawarcia umów i spłaty zadłużenia. Jak trafnie to podniósł pełnomocnik strony powodowej w odpowiedzi na apelację skoro K. C. (2) dział w imieniu strony pozwanej przesyłając wszystkie zamówienia towaru (których złożenia pozwany nie już nie kwestionował), posługując się elektroniczną pocztą firmową strony pozwanej i był on tym samym osobą wyznaczona do kontaktów z powodem i skoro drogą elektroniczną przedstawił również propozycje spłaty zadłużenia (potwierdzając tym samym wartości poszczególnych faktur) nie sposób przyjąć, że jego działania nie miały charakteru działań pełnomocnika (braku takiego umocowania dla tej osoby strona pozwana nie wykazała zgodnie z wymogiem art. 6 kc). Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu w ocenie Sądu Okręgowego świadczy o tym, że K. C. (1) był umocowany do składania oświadczeń woli powodowi w imieniu strony pozwanej, a zarząd pozwanej spółki był tego świadomy i działania swojego pełnomocnika w całości akceptował. Strona powodowa nie twierdziła natomiast, aby pełnomocnictwo to miało charakter ogólny, a tym samym by wymagało ono formy pisemnej pod rygorem nieważności (vide art. 98 i nast. kc). W przypadku C. strona pozwana nie wykazała zatem, że osoba ta nie działała w jej imieniu w charakterze pełnomocnika, jako jej pracownik skoro osoba ta składała zamówienia na towar, których skuteczności strona pozwana nie podważyła, skoro z tą osobą była prowadzona korespondencja elektroniczna w sprawie zapłaty należności za pobrany towar. Choć trudno jest uznać, że osoba ta jest uprawniona do reprezentacji strony pozwanej w zakresie składania w jej imieniu wszelkiego rodzaju oświadczeń woli, w tym w zakresie uznania roszczeń w imieniu strony pozwanej i ich skuteczności, jednakże sam fakt, że jest to pracownik działający w imieniu swojego pracodawcy składający zamówienia i prowadzący w tym zakresie korespondencje elektroniczną z powodem, jako osoba działająca w imieniu i na rzecz strony pozwanej pozwala przyjąć, że osoba ta reprezentuje stronę pozwaną jako jej pełnomocnik. Skoro zatem ta osoba w korespondencji elektronicznej prowadzonej ze sprzedawcą nie podważała ustalenia ceny oznacza to, że cena ta została uzgodniona przez strony i wystawione w tym zakresie faktury cenę tę odzwierciedlają.

W tym miejscu należy również wskazać, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę, czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., (...) 661/00, LEX nr 52781, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00, LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., III CKN 567/98, LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 182/98, OSNP 1999/17/556, wyrok z dnia 9 lipca 1998 r., II CKN 657/97, LEX nr 50630, wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r., III CKN 384/98, Biul.SN 1998/11/14, wyrok z dnia 25 marca 1998 r., CKN 656/97, OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

Tak więc w przedstawionym powyżej zakresie objętym tak osnową wniesionej apelacji , jak i jej uzasadnieniem w ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie Sądu I instancji jest logicznie poprawne . W konsekwencji Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela w pełni te ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz argumenty i dowody przedstawione na ich poparcie. Sąd Okręgowy podziela je, przyjmuje za własne, co sprawia, iż nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143). W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji są w tym zakresie zatem całkowicie bezpodstawne. Z ustaleń Sądu Okręgowego jednoznacznie wynika , że zarzuty i uzasadnienie apelacji w tym zakresie , w tym w zakresie oceny materiału dowodowego stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami i służy niewątpliwie wyłącznie narzuceniu własnego błędnego stanowiska co do wzajemnych relacji prawnych i wynikających z nich powinności kupującego oraz zmierza do uzyskania satysfakcjonującego stronę pozwaną rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na względzie należało uznać ,że niezasadne są również zarzuty apelacji w zakresie naruszenia przepisów prawa materialnego przywołane w apelacji i jej uzasadnieniu przez skarżącego .Należy tu jeszcze raz podkreślić ,że pozwany nie miał obowiązku wykazywać wysokości roszczenia strony powodowej ale miał obowiązek wykazać zasadność zarzutów zgłaszanych w toku postępowania toczącego się przed Sądem i instancji między innymi w zakresie braku uzgodnienia przez strony ceny za sprzedany towar czego jak wskazano powyżej skutecznie nie uczynił . Apelacja strony pozwanej w jako niezasadna winna zatem zostać oddalona na podstawie przepisu art. 385 kpc .

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za II instancję uzasadnia treść art. 98 w zw. z art. 99 kpc oraz w zw. z art. 108 kpc i art. 109 kpc .

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc) . Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata .

Pozwany przegrał postępowanie odwoławcze w całości , a strona powodowa , która w postępowaniu odwoławczym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego poniosła w tym postępowaniu , koszty jego wynagrodzenia i w tym zakresie zgłosiła stosowny wniosek procesowy . Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej została natomiast określona przez Sąd II instancji przy uwzględnieniu wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości stawki podstawowej , jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze przepisy obowiązujące w dacie wniesionej apelacji .

Przy ustalaniu kosztów poniesionych przez pełnomocnika strony powodowej Sąd Okręgowy wziął również pod uwagę koszty poniesione przez pełnomocnika na dojazd na rozprawę apelacyjną według ich zestawienia zawartego w piśmie pełnomocnika strony powodowej złożonego na terminie rozprawy odwoławczej . Uwzględniając te koszty Sąd Okręgowy miał na względzie również okoliczność ,że wysokości tych kosztów pełnomocnik strony przeciwnej nie podważył . Niewątpliwym jest ,że pełnomocnik strony powodowej stanął się na rozprawie odwoławczej w dniu 26 maja 2017 r. co oznacza ,że pokonał on trasę na odcinku R. – L. . Z twierdzeń pełnomocnika powoda zawartych w powyższym piśmie wynika ,że podróż tę pełnomocnik odbył samochodem prywatnym marki V. . W tym przypadku odpowiednie zastosowanie w ocenie Sądu Okręgowego znajduje przepis § 2 ust. 1 lit b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z

dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych , motocykli o motorowerów niebędących własnością pracodawcy (dz. U z 2002 r. , nr 27 poz. 271 z późn. zm.) zgodnie z którym koszty używania prywatnego samochodu osobowego w celu dojazdu nim do sądu nie mogą być wyższe niż 0,8358 zł. za kilometr w przypadku pojazdu o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm sześciennych .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .